

Életút

Sziasztok. Szabó Gabriella vagyok. Építőmérnök. Hogy is lettem az? Hát pár sorban elmesélem...

Édesapám kőműves szakmunkás, világ életében házakat épített és szép épületek alkotásában vett részt. Azt is mondhatnátok, hogy az anyatejjel szívtam magamba a szakmám. Majdnem igazatok is van. Menjünk azért sorban.

Amikor az általános iskola 8.osztályában én is szembesültem a pályaválasztás gyötrelmeivel, elég tanácstalan voltam. Elmentem majdnem minden egri gimnázium nyílt napjára. Csalódtam, idegen világ volt nekem. Kerestem tovább a saját utam.

Ekkor az általános iskolámban dolgozó iskolatitkárnő mesélte anyukámnak, hogy az Ő fia az egri építőipari technikumba jár, és igazán tetszik neki. Ezzel felkeltették az érdeklődésemet. Beszereztem minden szükséges információt és jelentkeztem a középiskolába. Sikeresen felvételt nyertem majd megkezdődött a kalandos szakképzésem.

Az általános tantárgyak mellett a technikum első osztályától kezdve ismerkedtem a szakmai ismeretekkel. Az elmélet mellett gyakorlati képzésekben részesültem.

Betekintést nyertem a fa-, fémipar és a kőműves szakirány alapjaiba. Minden nyáron kötelező nyári gyakorlaton kellett részt venni. Az édesapám vállalkozásában dolgoztam tanoncként. Szívtam magamba a falazás, a vakolás és egyéb építőipari munkafolyamatok részleteit. Az édesapám nem hagyott lógni, azt mondta, hogy ha ezt a szakmát választottam, akkor ismerjem is meg. Most már tudom, hogy rengeteget köszönhetek ennek a hozzáállásnak.

Az évek alatt letisztult, hogy az érettségi után főiskolára jelentkezek, hogy tovább képezsem magam. Építésmérnök szerettem volna lenni, de sajnós a szabadkézi rajz alkalmassági vizsgán elbuktam, így maradtam még egy évet és letettem a magasépítési technikus vizsgát. Ismét megpróbáltam bejutni az építésmérnöki szakra, a szabadkézi rajz alkalmassági vizsont ismét kifogott rajtam.

Ekkor visszamentem édesapám vállalkozásába dolgozni, immár műszaki előkészítő munkakörbe. Az iskolában szerzett tudást próbáltam kamatoztatni és igyekeztem segítségére lenni. Nem adtam fel az álmaim és a munka mellett jelentkeztem a budapesti Ybl Miklós Műszaki Főiskolára, de már építőmérnöki szakra.

Újabb küzdelmes évek kezdődtek, hiszen levelező tagozaton gyermekeim mellett tudtam vállalni a tanulást. A főiskolán a matematika volt a gyilkos tantárgyam, négy év alatt tudtam le az első évet. A szakmai tantárgyak mindig maradéktalanul sikerültek. A matematika szigorlat után egyenes és picit könnyebb út várt rám, hiszen jó szakmai alapjaim voltak. Sokat visszanyúltam a technikumban használt tananyaghoz. Olyannyira volt jó alapom, hogy 1-2 tanítványt is vállaltam és igyekeztem átadni a tudást. Valószínűleg sikerrel, mert az egyikükről tudom, hogy a szakmában maradt.

A diploma megszerzése után I.fokú építésügyi hatóságnál helyezkedtem el, mint építésügyi előadó. A feladatom az irányadó jogszabályok betartása és betartatása, vagyis építési és használatbavételi engedélyek kiadása volt. Ezen belül vizsgáltam a benyújtott tervdokumentációk megfelelőségét, megvalósíthatóságát, az elkészült épületek rendeltetésszerű és biztonságos használatra való alkalmasságát. Öt évet töltöttem el ebben a munkakörben.

A Járási Hivatalok alakulásakor állásajánlatot kaptam építésfelügyeleti munkakör betöltésére. Ez volt aztán az igazi kihívás, nőként helytállni ebben a szakmában. A feladatköröm sokrétű. A legfontosabb és a szívemhez a legközelebb álló terület a folyamatban lévő építőipari kivitelezések helyszíni ellenőrzése. Összetett és izgalmas feladat, hiszen nincs két egyforma ház, egyforma kivitelezés.

Stabil szakmai tudást és folyamatos fejlődést igényel a munkám. Az új jogszabályi háttér, az elektronikus ügyintézés szükségessé tette, hogy a megismert anyagot továbbítsam az építőipari kivitelezésben résztvevőknek, illetve a végzős építőipari technikus hallgatóknak, így szakmai képzéseken vagyok meghívott előadó.

Az elmúlt öt évben tapasztaltam, hogy rendkívül magas a szakemberhiány az építőiparban, hogy nem találni olyan céget, ahol a cégvezető ne erről panaszkodna. Továbbá az élet mindennapi területéről is látom, hogy szükség van a termelő, két kezével dolgozó szakmunkásra.

Arra tudok buzdítani minden nyolcadikos osztályos tanulót, hogy válasszon bátran szakmát, ami neki kedves, mert szakmunkásként, esetleg építőipari technikusként is lehet komoly karrierje, biztos állása. Munka mellett is lehet tovább fejlődni, tanulni.

Higgyétek el, hogy csodálatos dolog alkotni, legyen az ház, ruhásszekrény vagy éppen egy helyrehozott karosszéria.

Szükség van rátok, higgyetek magatokban. Eljön az idő, hogy meg lesz becsülve a munkátok minden téren.